

Et nostalgisk tilbageblik på en barndom, som nu tilhører historiebøgerne.

I vores erindring, hvad ligger der ikke oplagret af en forsvunden barndoms dufte, smag og lyde?

Pludselig kan de sovende erindringer vågne, og vi bliver på en gang hensat til vores barndom.

Som bekendt foregik min barndom på Askø i 50'erne. Vi var en flok af unger, som blev født i 45/46, og vi havde en barndom uden TV, mobiltelefon, computere og I-Pad.

En barndom med masser af pligter, men også med ubegrænsede muligheder for fantasifulde lege i den natur, som omgav os.

Vi legede ude i al slags vejr (vores mødre var slet ikke interesseret i, at vi opholdt hos indenfor).

Vi tumlede os på den enorme strandvig med det rige fugleliv (det var før der blev bygget sommerhuse på Vigen), og vi legede i og ved vandet alt efter årstiden.

Astrid Lindgreen har et udtryk, som jeg synes er ganske rammende:

”Vi legede og legede så meget, at det var ganske utroligt, at vi ikke legede os ihjel”.

Det var skam en alvorlig sag at lege – der skulle fantasi og gåpåmod til – og det hele var da heldigvis uden voksenopsyn. Det bedste tidspunkt på dagen var efter spisetid sommeraftner, hvor vi var en flok af unger, som samles foran Brugsen, hvor vi legede, snakkede og pjattede, indtil vi blev kaldt ind.

Jeg kunne unde nutidens børn at opleve, hvor sjovt det prikker i en ens håndflade, når man tager en ny udklækket kylling op i den. Eller mærke, hvor blød og varm en lille kanin er. Eller blive helt for-

skrækket, når man opdager, hvor ru en lille kalvs tunge er.

Flere steder var der stadig heste på gårdene, selvom traktoren var kommet til øen. At komme udefra på en kold vinterdag og ind i en varm hestestald, er noget helt specielt.

Vi oplevede vagabonder gå i land fra færgen med deres rullende slibesten. Ofte kunne de spille på et og andet – (om ikke andet så en redekam!), de var fremmedartet og mærkelige, men en del af en mangfoldig barndom.

Vi hoppede af glæde, når Daells Varehus katalogen kom med posten sidst i november.

En hel ny verden åbnede sig for os, når vi fik lov at kigge på katalogens legetøjssider.

Vores mødre sad febrilsk og regnede og regnede, for at se, hvad de kunne få råd til at bestille hjem – ofte var det de penge, som de havde tjent på at sælge æg i årets løb, som nu blev brugt på julehandlen.

Når jeg ser fotografier fra den gang – ikke at der blev taget mange fotografier, kun få med års mellemrum: Jamen, hvor vi dog så ud! Tøjet var sandelig ikke noget at skrive hjem om, håret var blevet klippet på dårligste vis af vores mødre eller fædre – men vi anede jo ikke, at man kunne se anderledes ud, for vi var alle lige ”grimme”.

Vi levede i en uskyldig osteklokke, hvor hele vores verden var Askø, og hvad der foregik der. Det liv var vores, indtil vi var blevet konfirmeret, så var det afgang fra hjemmet og ud at tjene som 14-årig.

Det var ganske naturligt og havde for så vidt været i vores bevidsthed i mange år. Præstens datter, som vi blev konfirmeret sammen med, skulle dog læse videre og tage både realeksamen og studentereksamen.

”Godt det ikke er mig”, tænkte mange af os. Klogere var vi ikke, og der var ligefrem stolthed over, at vi nu tjente penge selv, og ikke længere kostede vores far og mor penge. Hvor er det længe siden!

Og dog er det kun omkring 60 år siden. På de 60 år er der sket en enorm ændring af vores samfund, som bliver mere og mere menneskefjendsk og mere og mere digitalt.

Alt foregår via computere, ja hele den digitale verden har taget over. Snart kan man blive gift og skilt via computeren – og for længst er min barndom blevet historie, og kan kun bruges til at genfortælle til mine børnebørn.

Da jeg fortalte mit ældste barnebarn, at jeg kun havde gået i skole hver anden dag fra 1. til 5. klasse på Askø Skole, så sagde hun: ”Er du da født i det forrige århundrede?”

Ja, det kan godt føles sådan, men for mig selv tænker jeg: ”Hvor har jeg heldig, at jeg har nået at opleve sådan en barndom!”

